

PAK JE KANS OP HET TERRAS

WETGEVING GUNSTIG VOOR HORECA

Terraswetgeving is niet in het nadeel van ondernemers. Zij winnen 80 procent van de geschillen. 'Erger is dat ondernemers kansen laten liggen. Waarom zou je hetzelfde oppervlak aanvragen als met een uitbreiding valt te verdienen?' Tips van jurist Raoul Meester.

1 GELUID

'Intrekking van een terrasvergunning is voor een gemeente vaak moeilijk. Zo vormt stemgeluid geen weigeringsgrond, met uitzondering van terrassen met verwarming of in binnentuinen. Dan zijn er strenge decibelnormen voor overdag, de avond en de nacht. Vraag je een terrasvergunning aan voor een locatie waar geen horeca zat, dus waar je het bestemmingsplan wilt wijzigen, dan speelt stemgeluid wél mee en moet je rekening houden met de strengste eisen. Voor ik mijn eigen zaak begon, werkte ik voor de gemeente. Ik weet daarom uit ervaring dat horecaondernemers bij hun aanvraag vaak geen rapport overhandigen waaruit blijkt dat ze de belangen van hun terras en de gevolgen voor de omwonenden hebben afgewogen. In het geval er een rechter bij komt kijken, zal die daar wel naar vragen. Vreemd genoeg is dat afwegen meestal voldoende, je moet dan binnen bepaalde grenzen een eigen norm bepalen. Wees niet bang voor geluidsdeskundigen; het zijn geen geitenwollensokkentypen die altijd nee zeggen, in de praktijk zijn ze heel redelijk. Bedenk eveneens dat omwonenden

steeds vaker akoestische bureaus inschakelen, doorgaans met een rechtsbijstandsverzekering in de hand. Zou die er niet zijn, dan daalde het aantal terrasprocedures met zeker de helft. Ondernemers moeten op hun beurt alert zijn om vragen te beantwoorden en niet op te roepen. Het is de gemeente die afweegt, niet jij. Doe enorm goed je huiswerk!

2 AANTASTING VAN WOON- EN LEEFKLIJMAAT

'Denk, naast het al genoemde geluid, aan rammelende fietskettingen, wegrijdende scooters en het opstapelen van meubilair. Omwonenden kunnen hier erg weinig tegen doen, een rechter stelt al snel dat ze enige mate van overlast moeten accepteren zolang het niet gaat om ontoelaatbare situaties. Wel dienen ondernemers redelijke maatregelen te treffen. Daarbuiten wil de rechter bewijzen zien of een norm is overschreden. Bij de aanvraag van een terrasvergunning is dat koffiedikkijkerij; alleen daar waar het karakter van de wijk enorm stil is, kan een rechter de aanvraag weigeren. In Amsterdam woedt momenteel

de discussie hoe je overlast moet definiëren. Voor zover ik weet, is dit de eerste keer dat in Nederland zo iets gebeurt. Onder de rivieren lacht men erom, mensen zien een terras er als een sociaal middel. Ga je in de buurt wonen, dan heb je daarmee rekening te houden.'

3 LOKAAL BELEID

'Terraswetgeving is gebaseerd op de Algemene Plaatselijke Verordening (APV). Die komt landelijk gezien behoorlijk overeen en is de afgelopen decennia nauwelijks veranderd. Het niet consequent doorvoeren van de regels door de gemeente, biedt horecaondernemers volop kansen. Is bijvoorbeeld bepaald dat voetgangers 1,5 meter stoepruimte moeten krijgen, dan mag de gemeente je 6 meter diepe terras niet zomaar afwijzen, alleen die 1,5 meter aftrekken. Natuurlijk valt beleid te wijzigen, maar horecawijzigingen zijn vaak grote projecten die belanden bij de gemeenteraad. De burgemeester is daarop vaak niet happig, die wil liever schikken bij één terrasprobleem...'

4 VERKEERSVEILIGHEID

'Dit voert de gemeente in de praktijk vrijwel alleen aan bij achterliggende redenen, zoals klagende burens of een gewenste andere invulling van de ruimte. Stel dat een gemeente aangeeft dat een terras aan de overkant van de weg te

gevaarlijk is, dan vind je vaak vergelijkbare situaties waarin wél een vergunning is verstrekt. Verkeersremmende maatregelen als drempels en zebrapaden kunnen eveneens een argument zijn. Normaliter wint de ondernemer het. Hij moet zijn verhaal wel goed onderbouwen, met behulp van rapporten van verkeersdeskundigen. Steek je echter voor je terras een 80-kilometerweg over, dan kun je de vergunning wel vergeten. Stoeltjes die direct aan de weg staan, kunnen ook gevaarlijk zijn. En stip dit onderwerp nooit zelf aan...'

5 RUIMTE

'Het is reëel om te stellen dat op een A-locatie één terrastafel met vier stoelen jaarlijks 30.000 tot 40.000 euro omzet genereert. Blijkt dat de gemeente de aanvraag onterecht weigerde, dan kan de ondernemer schadevergoeding voor gedeelde inkomsten eisen. Besef echter dat gemeenten doorgaans positief staan tegenover een terras. Ze gebruiken de toekenning weliswaar regelmatig als machtsmiddel, maar beseffen ook dat van terrassen rust uitgaat, dat ze bijdragen aan een prettig woonklimaat. Vraag daarom eens een uitbreiding aan, laat het standaardformulier achterwege. Natuurlijk moet je binnen het redelijke blijven. Op een pleintje van 100 vierkante meter kun je een terras van 10 bij 10 meter vergeten. Soms zal de gemeente er ook veel aan doen om

te weigeren, om precedentwerking te voorkomen. Zoals een terras voor de gevel van een ander. Staat in het gemeentebestuur dat dit niet mag, dan bestaat er slechts een kleine kans dat jij het krijgt, al geeft je buur toestemming. Of het moet overdag een blinde ruimte zijn, denk aan een discotheek. Bij bewoning boven ligt het alweer moeilijker. Hetzelfde geldt voor een terras dat je niet kunt zien vanuit je zaak. Geef niet te snel toe, maar wees creatief. Geef een verklaring dat er altijd iemand op het terras werkt, plaats een spiegel, maak foto's vanuit je zaak, vecht het aan!'

6 OPENINGSTIJDEN TERRAS

'Openingstijden zijn vastgelegd in de APV en er valt moeilijk aan te ontkomen, tenzij de gemeente met een verkorting van de sluitingstijd komt zonder een redelijke overgangstermijn te hanteren. Verder vormt met name de vrijdagmiddag een probleem, als terrasbezoekers met een drankje in de hand zorgen voor uitwaaiering. Dit is de reden dat soms sprake is van een statafelverbod of van de truttige maatregelen die Amsterdam-centrum de afgelopen jaren trachtte door te voeren. Ik heb wel eens foto's gezien van een lege terrasstoel die met twee poten over de grens stond, hoe zielig kun je zijn? Ik ben daarom een groot voorstander van de wijkagent, die handhaaft normaal gesproken ten minste met gevoel.'

Blijf ondernemen!

Marcel van der Reijken startte in 2005 aan de Delftse Beestenmarkt Belgisch-biercafé Belvédère. Van de elf horeca-ondernemers die het plein telt, was hij de enige zonder terras. 'Mijn buurman maakte gebruik van 90 vierkante meter terras, waarvan driekwart voor mijn gevel lag. Toen hij failliet ging en de vergunning werd ingetrokken, eiste ik mijn terras. Maar de nieuwe buur kreeg meteen het geheel toegewezen. Daarmee was de gemeente in strijd met het eigen beleid, dat uitgaat van terras voor de eigen gevel en een persoonsgebonden vergunning. Daaraan voldeed ik.' Ruim drie jaar en veel gerechtelijke uitspraken later en zeker €60.000 aan juridische kosten lichter, bereikte Van der Reijken een compromis: een verlengd terras, waardoor de buurman als vanouds twintig tafels kan neerzetten, maar Belvédère ook. Van der Reijken: 'Ik had kunnen doorprocederen om schadevergoeding te eisen, maar dan was ik nóg twee jaar verder geweest zonder terras en met meer onkosten en irritatie. Mijn advies: zet door in zo'n situatie, oftewel blijf ondernemen!'